

Vi minns abuela

Dayle Searle
(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i Mexiko.

I dag var det första dagen av firandet av *Día de Muertos*, eller de dödas dag. Det var ett speciellt tillfälle att minnas nära och kära som hade dött. Lyan tyckte alltid om att höra berättelserna om sina släktingar. De fick henne att känna att de var där med henne, även om hon aldrig hade träffat dem.

Men det här året var det annorlunda. Lyans mormor var inte med och firade med dem.

Hon hade dött bara några månader tidigare. Den här gången var abuela en av släktingarna som de skulle minnas tillsammans. Lyan sträckte ut handen

och rörde försiktigt vid fotot av abuela på deras *ofrenda*. Hon och hennes systrar Megan och Leilani hade arbetat hårt hela veckan för att iordningställa den. De dekorerade bordet med omsorg. De satte upp foton på sina släktingar. Och de ställde också fram saker på sin *ofrenda* för att minnas sina nära och kära.

Megan ställde en läskflaska på bordet.

"Abuela tyckte om den här läsk", sa Megan. "Den bör finnas med på vår *ofrenda*."

Lyan kom ihåg besöken hos mormor och att de drack läsk med henne.

Tack vare Jesus Kristus
kommer vi alla att uppstå.

Abuela brukade ställa frågor till dem och lyssna på deras berättelser. Så läsken var perfekt att minnas henne med. När Lyan såg läsken ville hon vara en bra lyssnare som abuela.

Mamá kom in i rummet med en tallrik *pan de muerto*. Lyans systrar sprang fram till henne och tiggde om en smakbit. Det var ett slags sött bröd som människor i hela Mexiko åt på *día de Muertos*.

"Vi ska äta några senare", sa mamá. "Men nu ska tallriken stå på vår *ofrenda* bredvid fotot av abuela." Hon ställde den på bordet. "Det här ser så vackert ut! Nu behöver vi bara vänta på att papá kommer hem från jobbet." Hon och flickorna satte sig i soffan för att vänta.

"Jag saknar abuela", sa Lyan. "Jag önskar att vi kunde träffa henne igen just nu."

Mamá drog Lyan intill sig och kramade henne. "Jag vet. Jag saknar henne också. Det hjälper mig att veta att vi alla, tack vare Jesus Kristus, kommer att uppstå. Och eftersom vi har beseglats i templet kommer vi alla att vara tillsammans som familj en dag."

Mamás ord fick Lyan att känna sig glad inombords.

Hon tänkte på att få träffa abuela igen och ge henne en stor kram.

Dörren öppnades och papá kom in. Leilani jublade.

"Papá är hemma! Det är dags för *pan de muerto* och varm choklad!" sa Megan.

"Och att prata minnen om abuela!" sa Lyan.

Hon skulle alltid sakna abuela, men hon var glad att det fanns saker hon kunde göra för att minnas henne.

Hon visste att hon tack vare Jesus Kristus skulle få träffa abuela igen en dag. ●

ILLUSTRATIONER: LIZ BRIZZI

